

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085588976/facsimile.pdf (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ger under Slaget: Jeg vil leve, leve! Men en mægtigere Røst maa overdøve den med Raabet: Jeg vil sejre, sejre! Og som Montaigne i sit Værk Gang paa Gang taknemmeligt citerer de store tyske Pligtfølelsens og Ofrets Mænd, Kant og Clausewitz, Scharnhorst og Moltke, saaledes ender han en Sammenstilling af Krigens intellektuelle og dens moralske Momenter med en Sammenligning mellem den geniale Napoleon ved Waterloo og Prøjsernes »Marschall Vorwärts«. »Den skønneste Manøvre, jeg har set blive udført paa Jorden«, hedder det, »var den, han foretog, denne Olding, Blücher, som blev kastet til Jorden, traadt under Fødder af Heste, og som rejste sig af Støvet, stormede løs paa sine besejrede Soldater, stoppede dem paa Flugtens Vej og kastede dem fra Nederlaget ved Ligny mod Triumfen ved Waterloo. — Jeg véd ikke, om det var Videnskab, om det var Taktik, om det var Strategi, men jeg gør min Ed paa, at det var Handling, at det var Krig — at her talte et Geni, som var mere end Geni. Og Lidenskaben havde indgydt det sin Aande.«

Frankrig traadte ud i Verdenskrigen med klar Erkendelse af Krigs Begreb og Militarismes moralske Aand.

Og i denne Aand sejrede det med den Deputerede fra Nederlaget i 1870, Clemenceau, i Spidsen.

Fransk national Militarisme trængte ikke saa

afgørende ud i alle det civile Livs Aarer som den tyske, den blev i mindre Grad optaget af fransk Handel, Industri og Aandsarbejde, der ikke havde udviklet sig til en saa gennemført Organisation, som det var Tilfældet i Tyskland. Men i sin inderste *militære* Kærne ejede fransk Militarisme en snarest endnu mere glødende Troens Holdning end den tyske, og den forstod at fastholde hele det franske Folk under *Hæderens* og *Heroismens* Krone, hvor ofte den end kunde være en Tornekrone.

Med hvor vældige Ofre dette er sket, ved vi endnu ikke fuldt ud, saa lidt som hvor nær fransk Militarisme maaske har været Grænserne for sin Belastningsprøve. Men i hvert Tilfælde holdt den overfor den tyske Militarisme det »Kvarter« længere ud, som Clemenceau talte om.

Den franske nationale Militarismes Aand skaffede Ententen Muligheden for at sejre; den franske nationale Militarismes Aand søger nu at overskære sin overvundne, sekelgamle Nabo fjendes Knæhaser; den franske nationale Militarismes Aand staar endnu oprejst for at tage imod den internationale Bolshevisme, som ramte dets Modstander i Ryggen, og som er under Opmarsch alle Vegne.

Vi staar ved Afslutningen af Aaringers frygtelige Krig imellem Nationer, og hele Verden zittrer under